

По същия начин, започват да пишат някои хора днес, без да притежават необходимото майсторство и без да притежават съзнанието, че е необходимо майсторство за всяка област на създанието.

„Фондация Лъчезар Станчев за поезия“ и Община Вършец възраждат сонета чрез настоящия конкурс.

Чест прави на Община Вършец, в лицето на г-н Кмета, че подава ръка на музите. Моят скромен опит, като човек обикалящ цяла България, е показал, че тези селища, които действително се обръщат към музите, те притежават не само културна аура, но някак по-бързо излизат от всякаква криза. По-бързо се възраждат. Защото, както е нужна красотата, за да наредиш думи една до друга, така е нужно да наредиш добре мушкатата по прозорца, да си направиш добре къщата, да си направиш добре дори хотела, в който ще привличаш туристи. Нещата са свързани. Във всичко това има красотата.

Лъчезар Станчев съгражданинът на Вършец, роденият тук поет, посланието му е, обичайте се един друг, правете повече красота, радвайте се на този хубав свят наоколо. И затова, дай Боже, да има дълъг живот този конкурс. И да мотивира най-добрите пера на България към все по-съвършени произведения.

Държа да подчертая, че конкурсът беше абсолютно анонимен. Ние, които четяхме проф. Румяна Л. Станчева, Мартен Калеев и моя милост, не знаехме изобщо кой е писал тези текстове. Дали не ги е писал някой наш лют враг, когато ще наградиш, обаче няма как, защото не знаем кой ги е писал. **Това е, награждаваме само по естетически критерии. От тази гледна точка, това е най-чистият конкурс, в който съм участвал досега като жури.** Защото действително ние нямахме никакво понятие кой стои зад тези текстове. Може да е имало известни автори, които не са получили награда. Може всичко. Но, това е...

Мартен Калеев:

Днес България се дели на две, поети и бъдещи поети. Скъпи съграждани, уважаеми г-н Кмете Лазаров, благодаря ви от сърце, че благодарение на вашата отзивчивост и гостоприемство Всебългарският конкурс за „Награда Лъчезар Станчев за поезия в сонет“ вече е факт. И то в рамките на традиционния Празник на минералната вода и Балкана. На наградените честито. На тези, които са изпратили и достойно са се представили, но не са спечелили призовите места, благодаря. И все пак се надаваме, че ще имат следващ шанс в следващите кръгове на конкурса. Защото мъдрите хора са казали: „Времето от камъка отхапва, но от писаното не.“

Проф. Румяна Л. Станчева:

Според регламента на конкурса "Награда Лъчезар Станчев за поезия в сонет" отличихме сред многото участници в състезанието само 4 сонета. От конкурентното участие на повече от 150 поети се убеждавам, че мнозина продължават да ценят сонетната форма и да изразяват оригиналните си идеи, с чист ритъм и звучна рима. Девет века след създаването на тази европейска поетична форма, сонетът продължава да бъде бодър и обичан. Аплодирам поетите...

д) Заклинание / Анелия Иванова

Вършец

На утрото в най-бляскавия сън,
когато слънцето целува небесата,
над моя град ехти камбанен звън
и той изгрива в нежност и позлата.
На младостта изящното лице
рисува времето – слуга на суетата.
Трептят сезони в свидното градче
и с боровия дъх заклеват ми душата,
щом в зряло пладне слънцето блести
и в снежна радост бързоструйна е реката,
да го жадувам в бури и в мъгли,
да го създавам тайно, в нощ на чудесата.
До сетния ми изгрев зарево да пръска
най-искрената обич – свята, вечна, дръзка!

е) Сладка гушка / Анонимен

На М.

Страшно ме омая сладката ти гушка.
Тряска ме щастливо бясната вихрушка.
И без малка чашка и без люта чушка,
в съня ми гушка всичко ще клатушка.

Ето, че веднага преминава стреса.
Дож без намеса скачам в рок експреса,
щом ще видя тука чудно да се люшка,
твоята непокорна супер златна гушка.

Над вършечки хурки – кукли на Тодора
гушка се присмива и мъгле взира.
Няма вече бедни, няма прости хора.
Всички сме богати с гушка в кръгозора.

Що не вземе малко, сладко да поспинка
тая „моя“ гушка – смучка в градинка?

ж) Достойнство – сонет / Елица Ангелова

Concord, California, USA

Какво, че океан си ти,
пък аз съм капчица нищожна?
Нали вълна да се роди,
без мен е просто невъзможно?

Нали и в облака съм пак
частица малка дъжд и сняг?
И с много други други като мене
бушувам в твоите вълнения.

Сезоните край мен летят,
но аз съм все една и съща.
Изчезна ли, за миг престъпаш –
превърщаш се в пустинен път.

Не, аз съвсем не съм нищожна,
щом ти без мен си невъзможен.

з) Вършец / Йордан Йорданов

Русе

Не може толкова голямо чудо
извън сърцето ти да е в окови.
Градчето в тебе се разтвора лудо
с най-чистия си здравословен повик.

Балкана спуска плащове зелени,
хоро на място чинарите тропат.
От птича песен, алчно присвоена,
отстъпва тишината тук без ропот.

Макар че никога не ще отминем,
Поета лъчезарен пак минава
с усмивката си предана и свята.

По стъпките му ще бъдат цветята...
И вече знаеш по каква причина
тук всичко се нарича Незабрава.

и) Път към теб / Богдана Калъчева

Карлово

Престъпно къс е пътят ми до теб,
а път обратно още не съзирам.
Дори стихът ми тромав и нелеп
към теб и все към теб напират.
Към теб ме води всеки листопад,
среднощ се раждаш с тишината.
Зовът на нечий клаксон по обяд,
калинката пробягваща в тревата,
дори отровата в бензиновите пари,
не път към теб, а цяла магистрала
ми чертаят. И няма световари
да го спрат, и път ще стана цяла,
но нишката до теб ще си запазя.
Дори да е заплетена напразно.

к) Залез над Дунава / Росица Игнатова

София

Започваш ти от камерата лява на сърцето ми,
макар че (знае се) иззираш някъде в Баар.
Щом някой спомене за теб – лицето ми
прелива в багри слънчеви на кехлибар.

Където и да съм, аз нося в мене залеза:
познават ме със ярките му цветове,
с опасните течения, с тихата инвазия –
(на вид смирено) как навътре те влече.

Но твоите води се сменят – неизбежно е
със тях се сменя и цвета на моя ден...
Днес аленият залез избелява (нежно е) –
когато с цяла младост си далеч от мен.

Заспивам... Ако реката е във синьо
или бяло, не ме буди!
Дочакай я в червено, и тогава
по слънчевия път ме изведи!

м) Безсмислен сонет / Валери Станков

София

Далеч от теб – все по на юг,
а може би все по-на север,
животът тръгва си от тук,
додето отлети – forever! –

натам – към вечния приют,
де спят любимите ти близки,
летиш – мъдрец, мечтател, шут,
вечерял с кралските оргизки,

кому си нужен? – помъдрял
във оглупяващата общност,
от кал създаден, ставаш кал,

дали си просяк, или крал,
дали изобщо си живял? –
или не си живял изобщо.

л) Снеготопене / Нико Стоянов

Бесарабия

Ни печалба, ни щета. –
Главоболно натъжена,
дебнешком кълве нощта
звънкото снеготопене.

Сумрачната суета
ще привърши вече денем –
в тази снежна чернота
върху сънните терени

ще изсипе с лекота
Февруарската вселена,
като искри от дланта,
шепа въгълени студени

и ще плъзнат над степта
пламчетата зелени...

н) Последният дъжд / Нели Станева

Берн, Швейцария

Тази нощ се изтече последният дъжд
и земята прошепна ми тихичко „Спри,
тук е мое пространство, минаваш отвъд.
Аз ще плача, а теб те родих да крещиш

с радостта на дивак, на поток, на лавина.
Пий сега наобратно всички тези сълзи,
образ мой, плод от моята дивна градина.“
В тези слаби ръце всичко силно държиш.

Аз се хвърлих в тревата и жадно избих
тази течност от нея, а после в небето
устни впих. И със себе си то ме покри,
и със лунни ръце изсуши ми сърцето.

Тази нощ се изтече последният дъжд.
Като студена целулка на отиващ си мъж.

За авторите непредставени в Интернет

Анелия Иванова е учител от курорта Вършец.
Богдана Калъчева от град Карлово е учител по английски език и вдъхновител.

Стефани Ангелова е ученичка в Първа езикова гимназия, град Варна. Печели първа награда за поезия в Конкурс „Живеем в земята на Ботева“ и др. Посещава лит. клуб „Касталия“ град Варна с ръководител Магдалена Макова.

Анонимен е, може би, самият Шекспир, чел за красотата на Вършец от Дора Габе?

За „поета на Усмивката“ в „Капка“ и неговия слънчев град в „Земя под слънце“ от най-успешната за Царство България – 1939 г.

* В поетическото присъствие на Лъчезар Станчев разпознахме една тишина, останала в миниатор сред шумната патетика на много негови съвременници.

Надежда Стоянова, 2017, „Тишина в миниатор“, сп. „Филологически форум“, бр.5.

* Стихотворението („Ти се връщаш“) е според мене съвсем пряка реплика към Далчев и то не само защото съвпадат отиващият и завръщащият се, но и защото тука е много точен в това стихотворение. Дори бих казал не е само автоинтерпретация, а интерпретация на Далчевата поетика, в която продължават да тежат „безмерно разочарования безбройни“. На тях Лъчезар Станчев противопоставя „любов и малка земна вяра“. Това е противоположето на тези двама поети.

Светлозар Игов, 2011, в Лъчезар Станчев от 30 - те до игото на „Париж“ и „Усмивката“, стр. 61. БАН-ИЛ Изд.център „Боян Пенев“, 2011.

* Помня, че наизуст знаехме неговите неща и всички се влияехме. А пък най-много Сашо Вутимски и виждаме до ден днешен влиянието на лъчезар-станчевия стих.

Валери Петров, 2004, „Поета на усмивката“, изложба в НКМ (док. запис 27.5.2004 г.)

* И най-послед един нов лауреат – младият поет Лъчезар Станчев за сбирката му „Земя под слънце“ в която в изящни и различни от Каралийчевите звукови хармонии трепти патетично същата обич към майката родна земя.
Йордан Балев, Щастливците от 1939, За Годишната награда поезия, в „Зора“, брой 6168

* Онова, което отличава поезията на Лъчезар Станчев, е преди всичко липсата на изкуствени провиквания, нагласени пози, тържествени изстъпления, с каквито в последните години мнозина се опитаха да изнасят нашия усет за художественост.

Петър Динев, 1930, „Безшумни дни“ в „Литературен глас“, Год. 3, Брой 90, 22.11.1930